

Po událostmi nabitým ránu Isabelle připadalo, že se zbytek dne plný práce kolem domu i uvnitř hrozně táhne.

Za soumraku seděla u stolu v kuchyni. Tavi udělala skvělou omeletu s estragonem. Isabelle dojedla a zamyšleně zírala na meč, který dostala od královny víl.

Měla ho pověšený na háčku u dveří. Tavi se jí ptala, kde k němu přišla. Isabelle se vymluvila, že ho našla už kdysi v nějakém kufru ve stájích a sáhla po něm, jakmile uviděla toho zloděje.

V mysli se jí ozýval hlas Tanaquill. *Osekané kousek po kousku po kousku...* Řekla slovo *kousek* třikrát. *Měla to být nápověda?* dumala Isabelle. *Jsou ty kousky, které mám najít, tři?* „Měly bychom umýt nádobí, Iz,“ ozvala se teď Tavi.

„Ano, měly,“ souhlasila Isabelle, ale nepohnula se.

Tavi sledovala její pohled. „Mračíš se na ten meč celou večeri. Proč?“

Isabelle se zamračila ještě víc. „Přemýšlela jsem, Tavi... Co vlastně je srdce?“

„To je ale divná otázka. Proč se ptáš?“

„Jenom...“ Isabelle pokrčila rameny. „Chci to vědět.“

„Srdce je čtyřdílný orgán připomínající pumpu, který svými rytmickými stahy zajišťuje oběh krve po těle.“

„Myslím *kromě* toho. V básních a písních je srdce to místo, ze kterého vychází dobro.“

Tavi se na ni dlouze zadívala. „Dala ses na psaní básní?“

„Ano! Ha. Ano, dala. Jak jsi to uhodla?“ odpověděla Isabelle radostně. Byla to další výmluva a cítila se kvůli tomu provinile, ale taky to byla dokonalá záminka, proč se zeptat na to, co chtěla vědět, aniž by musela přiznat, *proč* to chce vědět. „V mé básni hlavní postava...“

„Mají básně hlavní postavy?“

„Tahle ji má a ta postava ztratila srdce. Nebo spíš kousky srdce. Potřebuju je najít. V té básni. Pro svou hlavní postavu. Co bys řekla, že by mohly být kousky srdce?“

Tavi se na židli narovнала a ve tváři se jí objevil vážně ustaraný výraz. Potom vzala ze stolu svícen a pohybovala plamenem před Isabellinými očima.

„Co to proboha děláš?“ utrhla se na ni Isabelle a ucouvla před svíčkou.

„Dívám se, jestli se ti správně stahují a roztahují zornice. Obávám se, že jsi prodělala moc pádů z Martina. Trochu moc sis potloukla hlavu.“

Isabelle protočila oči. „*Nezbláznila* jsem se, jestli to myslíš takhle. Odpověz mi, Tavi. Teoreticky.“

„No, řekněme – teoreticky –, že bychom se tu bavily o tobě. Řekla bych, že ten meč, na který pořád zíráš, je kus tvého srdce.“

Isabelle rozhodně zavrtěla hlavou. „To si nemyslím. Není.“

„Proč ne? Dřív jsi meče milovala. Milovala jsi šermování a... a Felixe. Vždyť vy dva...“

„Ano, milovala,“ skočila jí Isabelle prudce do řeči. „A co z toho mám? Felix mi něco slíbil a nesplnil to. A mě tím zničil.“

„Už se nebavíme jenom teoreticky, že ne?“

Isabelle si prohlížela svoje ruce. „Ne,“ přiznala.

„Omlouvám se. Neměla jsem se o něm zmiňovat.“

Isabelle nad její omluvou mávla rukou. „Ať jsou ty kousky mého srdce cokoli, on mezi ně nepatří. Ani meče.“

„Tak co mezi ně patří? A jak je hodláš najít?“ zeptala se Tavi.

„Já nevím,“ odpověděla Isabelle. Zamyslela se a pak řekla: „Jestli je srdce to místo, odkud vychází dobro, možná bych mohla udělat nějaké dobré skutky.“

Tavi se rozchechtala. „Udělat dobré skutky? Ty?“

Isabelle se uraženě zakabonila. „Ano, *já*. Co je na tom k smíchu?“

„Nikdy jsi nic takového neudělala.“

„Ano, udělala!“ hájila se Isabelle. „Nedávno jsem svezla Tantine k LeBênetovým. To je dobrý začátek.“

„Ale Izzy,“ řekla Tavi tiše. Natáhla se přes stůl a chytila Isabelle za ruku. „Na dobré skutky je pozdě. Lidi na nás křičí. Házejí nám do oken kameny. Nezbyvá nám než být zlé. A zlepšovat se v tom. Dobré skutky nic nezmění.“

Isabelle jí stiskla ruku. „Třeba změní mě, Tavi.“

Tavi vstala a šla mýt nádoby. Isabelle si uvědomila, jaká už je tma, a řekla jí, že jí přijde pomoci, hned jak zavře zvířata.

„Vezmi si s sebou ten meč,“ poradila jí Tavi. „Pro jistotu.“

Isabelle poslechla. Když ho sundávala z háčku, znovu se zamyslela nad tím, jak jí má dar královny víl pomoci dostat to, po čem její srdce touží. Byla za ten meč ráda, protože jí dneska pomohl zachránit si život, ale hezké dívky se ohánějí slunečníky a vějíři, ne meči.

A přece, když vyšla ven a cítila, jak jí jilec dokonale padne do dlaně, jak je čepel jemně vyvážená, nemohla si pomoci a rozmáchla se po šípovém keři. Usmála se, když se k zemi sneslo několik růžových květů. Stála za chůze dvě lilie a jednu špinavě modrou hortenzii.

„Markýz mi řekl, abych cvičila,“ vyslovila nahlas a skoro provinile, jako kdyby ji nějaký neviditelný kolemjdoucí osočil z toho, že se baví.

Potloukaly se tu nebezpečné náтуры. Ona se jenom starala o to, aby se ubránila.

Ten meč byl kouzelný. Neuvěřitelný. Dechberoucí. To nemohla popřít.

Ale nebylo to její srdce.

A nikdy nebude.

Nedopustí to.

Zatímco Isabelle potmě šermovala, Šance, který se pohodlně usadil v Château Rigolade, zíral na baňku stříbřitě tekutiny, kterou namíchal.

Všude kolem něj pracovali jeho společníci. Jenom kouzelnice nebyla nikde na dohled.

Šance se tak soustředil na baňku, že si lidí kolem sebe byl stěží vědomý. Stříbrná kapalina mírně probublávala na kahanu uprostřed ďábelsky složitě destilační soustavy. Měla bohatou a třpytivou barvu, ale on pořád nebyl spokojený.

Jeho vědec mu aparát sestavil na obrovském stole uprostřed zámecké jídelny hned potom, co přijeli. Byl obklopený mosaznými vahami, lisy, hmoždíři a lékárenskými sklenicemi plnými nejrůznějších přísad.

Šance teď sáhl po jedné ze sklenic. Vytáhl zátku, vzal zevnitř kousek zažloutlé krajky a hodil ho do baňky. Potom přidal lžičku sušených fialek, pavučinu, útržek notového zápisu, drobek z máslové sušenky a čísla oloupaná z hodin.

Tekutina s každou další přísadou zabublala a zavířila, ale Šance pořád nebyl spokojený. Prohrabával se sklenicemi a hledal poslední přísadu. S triumfálním *aha!* ji našel – pár lesklých hmyzích křídél. Když je přihodil do baňky, tekutina získala nádherný nafialovělý nádech.

„Perfektní!“ prohlásil. Kleštěmi baňku opatrně zvednul z kahanu, položil ji na mramorovou desku a nechal chladnout.

„Potřebuju pro tenhle inkoust jméno,“ řekl vědci, který pracoval naproti němu. „Jméno pro ten pocit, když někoho znovu vidíš. Po mnoha letech. Někoho, koho jsi ztratil. Nebo sis to aspoň myslel. A pamatuješ si ho nějakým určitým způsobem. Ve tvé mysli vůbec nezestárl. Ale pak se tu najednou objeví. Starší. Změněný časem. Jiný, ale úplně stejný.“

Vědec vzhlédl od práce. Podíval se na markýze přes hranu svých brýlí.

„Ten člověk pro tebe něco znamenal?“ zeptal se.

„Mohl. Možná ano. Skoro ano. Znamenal by,“ odpověděl Šance.
„Kdyby bylo lepší načasování. Kdybys byl moudřejší. Odvážnější. Lepší.“

Vědec byl přísný a pečlivý, neměl sklony k žádným chvilkovým rozmarům. Položil si ruku na srdce. Zavřel oči. Za rty mu zatahal toužebný úsměv.

„Zázračnost,“ řekl potom. „To je to jméno.“

Šance se usmál. Napsal si *Zázračnost* na papírový štítek, nalepil ho na lahvičku a odnesl ji na opačnou stranu stolu. Tam ležela srolovaná mapa života Isabelle de la Paumé. Markýz nemohl tušit, kdy bude potřebovat nějaké znovushledání. Potřeboval být připravený na jakoukoli situaci.

Kolem mapy stály lahvičky s dalšími inkousty, které vytvořil. Byl tam *Vzdor*, vířivý rudooranžový inkoust z mletých lvích zubů smíchaných s býčí krví. *Inspirace* byla bledě zlatá, vyrobená z černého čaje smíšeného s kakaem, špetkou prachu z hrobu básníka a čtyřmi kapkami slz šilence, to vše fermentované ve světle úplňku. A *Tajnost*, černá jako půlnoc, ze soviho dechu, jestřábích per a drcených prstních kůstek kapsáře.

Jsou ta barviva dost výrazná, ty kombinace dost silné na to, aby s nimi šly kreslit nové cesty? uvažoval Šance, když pokládal lahvičku *Zázračnosti* na stůl. Už se dřív pokoušel vyrábět inkousty, zkoušel to mnohokrát, ale nikdy se mu nepodařilo vytvořit tak mocné odstíny, aby zmařil práci sudičky.

Teď ho v mysli hryzal strach. Nalil si z křišťálové karafy pořádnou sklenici koňaku, aby ho umlčel. Když ji jediným douškem vypil, sedl si k mapě. Když ji rozvinul a uhladil, nemohl si pomoci a musel obdivovat krásu práce sudiček. Jejich pergamen byl ten nejjemnější, jaký kdy viděl, inkousty dokonale vytříbené, kresba nedostižná.

Na horním okraji bylo napsáno Isabellino celé jméno, ručně vyvedené řeckými písmeny, protože řečtina byla mateřským jazykem sudiček. Zbytek pergamenu pokrývala bohatě kolorovaná krajina jejího života. Šance viděl její rodné město, další bydliště, Saint-Michel. Viděl vrcholy a údolí, slunečné pláně a temné lesy, kterými prošla. Viděl její cestu, tlustou černou čáru, a další různě tečkované a čárkované linie životů, se kterými se střetl ten její.

Markýze ovšem znepokojovalo to, co na mapě neviděl.